

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในฐานะภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญในข้อนี้จึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษขึ้นในหลักสูตร ปัจจุบันวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกจัดไว้เป็นเพียงวิชาเลือกเสรี แต่ถึงกระนั้นก็ตามก็ยังคงมีการเรียนการสอนวิชานี้แทบทุกโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาแนวการเรียนการสอนที่นิยมใช้มากก็คือ แนวการสอนแบบฟัง-พูด ซึ่งยึดหลักแนวคิดของ ชาร์ล ซี ฟริส (Charles C. Fries) โดยเน้นว่าภาษาคือภาษาพูดและภาษาเป็นระบบที่มีโครงสร้างเท่า ๆ กัน เน้นการท่องจำและการฝึกซึ่งเป็นเครื่องมือในการสร้างนิสัย โดยการฝึกทักษะทั้งสี่นั้นจะดำเนินไปตามลำดับขั้นก่อนหลัง คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ดังจะเห็นได้จากจุดประสงค์การเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันซึ่งยังคงแยกวัดทักษะในแต่ละด้าน แต่ในปัจจุบันแนวการเรียนการสอนภาษาได้เปลี่ยนแปลงไปโดยเริ่มขึ้นหลังจากที่ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับภาษา โดยเน้นกระบวนการทางสมอง ในการสอนภาษาครูไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกทักษะต่างๆ ออกจากกันซึ่งเรียกว่า ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) ซึ่งเป็นหลักการข้อหนึ่งของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) ที่เป็นที่ยอมรับกันอยู่ในปัจจุบัน

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) เกิดขึ้นในทักษะทั้ง 4 ด้าน โดยที่การสื่อสารด้วยการพูดนั้นจัดว่าเป็นทักษะที่เราใช้กันมากที่สุดในวันหนึ่งๆ เพราะการพูดเป็นการสื่อความหมายที่ดีที่สุด แต่ในแง่ของการสื่อสารแล้วนั้น ทักษะการฟังและการพูดจำเป็นจะต้องเกิดควบคู่กันไป โดยเฉพาะในกรณีของการพูดคุยหรือการสนทนาโต้ตอบ

ซึ่งจะต้องมีทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการสื่อสารอันประกอบไปด้วยผู้ส่งสาร - ผู้รับสาร สาร พาหะหรือสื่อ (อรุณี วัริยะจิตรา 2532 : 23 - 24) ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาจึงควรจะคำนึงถึงการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นหลัก เพราะจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาคือ การที่นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เจ้าของภาษาพูดและสามารถที่จะพูดโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้ (Finocchiaro M. and F. Bonomo 1974:10) แต่สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบันเวลาเรียนส่วนใหญ่ยังคงใช้ไปกับการเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ การฝึกทักษะส่วนใหญ่เป็นการเขียน การอ่าน และการฟังเรียงลำดับมา ในขณะที่การพูดซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในการสื่อสารมากที่สุดกลับเป็นทักษะที่ได้รับการฝึกฝนน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอุปสรรคและข้อจำกัดบางประการ เช่น จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนที่ค่อนข้างมาก ทำให้การฝึกฝนทางภาษาไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึงเพียงพอ เวลาและโอกาสในการฝึกฝนนอกห้องเรียนก็ค่อนข้างน้อยหรือเป็นไปได้ยาก

จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารยังคงถูกละเลย เพราะการเรียนการสอนภาษาตามแนวโน้มเป็นการเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย กิจกรรมการเรียนส่วนใหญ่ควรเน้นที่การฝึกการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดสนทนา (Conversation) ทักษะการพูดจึงน่าจะเป็นทักษะที่ผู้สอนควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก เพราะภาษาพูดนั้นเมื่อก่อนภาษาอ่านและภาษาเขียน เอ็ม ซู เฮทเธริงตัน (M. Sue Hetherington 1982 : 570-572) ได้ทำการสำรวจเรื่องความสำคัญของการสื่อสารด้วยการพูด โดยนำแบบสอบถามไปสอบถามนิสิตเก่าที่วิทยาลัยแห่งชาร์ลสตัน (College of Charleston) ผลการสำรวจปรากฏว่าจากจำนวนตัวเลือก 5 รายการ จำนวนนิสิตเก่าที่เลือกตัวเลือกเหล่านี้เพราะเห็นความจำเป็นในการใช้ประจำวัน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้คือ การพูดในที่สาธารณะ 290 คน ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ 253 คน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ 166 คน งานทางวารสารศาสตร์ 138 คน งานเขียนทางวิทยาศาสตร์ 130 คน ซึ่งจากการสำรวจนี้สรุปได้ว่า นิสิตเก่าเห็นว่าการสื่อสารด้วยการพูดนั้นเป็นสิ่งสำคัญต่อพวกเขา และมีความจำเป็นในการใช้มากกว่าการเขียนในชีวิตประจำวัน

การเรียนการสอนทักษะการพูดในประเทศไทยจึงยังคงเป็นปัญหาที่ใหญ่สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษอยู่ จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ระดับความสามารถด้านการพูดของนักเรียนค่อนข้างต่ำ ดังผลการวิจัยเรื่อง ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น ของ กาญจนา จงอุตสาห์ (2531:58-63) ที่พบว่า ระดับความสามารถด้าน การพูดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นอยู่ในระดับขั้นที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไกเท่านั้น เช่นเดียวกับที่ ศุภรัตน์ ภทรานนท์ (2532: 61-74) ได้ทำการวิจัยเรื่องระดับความ สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และพบว่า ระดับความ สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นก็ยังคงอยู่แค่ระดับขั้น ที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไกเท่านั้นเอง

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นก็เช่นเดียวกับทุกวิชาคือจะประสบผลสำเร็จได้ นั้นก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ อันได้แก่ ตัวครู นักเรียนและกระบวนการเรียนการสอน ใน ด้านกระบวนการเรียนการสอนนั้นก็ประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการที่จะทำให้ การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จซึ่งได้แก่ จุดประสงค์การเรียนการสอน (Objectives) ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience) และการประเมินผล (Evaluation) ที่จะต้องมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินผลการเรียนการสอนนั้น ผู้สอน จะไม่สามารถรู้ได้เลยว่า การสอนของเขา นั้นยังเกิดผลสัมฤทธิ์เพียงใดหากขาดการประเมินผล ความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปเพราะการประเมินผลซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญนี้เปรียบเสมือน เครื่องมือหรือวิธีที่จะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอน ช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียน การสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน สามารถรู้ระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในระยะเวลาต่างๆได้ อีกทั้งตัว นักเรียนเองก็จะได้รับทราบข้อมูลย้อนกลับในข้อเด่นและข้อด้อยของตนเองเพื่อประโยชน์ในการ ปรับปรุงตนเองได้อีกด้วย

การประเมินผลเป็นกระบวนการการเก็บข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อนำข้อมูลที่ได้นั้นมา ประกอบการตัดสินใจในเรื่องความสำเร็จในการเรียนรู้ของนักเรียน (กาญจนา ปราบพาล 2532:12) ในการประเมินผลด้านการพูดนั้นจุดสำคัญอยู่ที่ความสามารถที่จะใช้ภาษาในการพูด แล้วสามารถสื่อความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ซึ่งก็เป็นหลักการหนึ่งของแนวการเรียนการสอน เพื่อ การสื่อสารนั่นเอง คือต้องการให้นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เจ้าของภาษาพูด และสามารถที่จะพูดได้ตอบกับเจ้าของภาษาได้ การประเมินผลการพูดนั้นจัดว่าเป็นปัญหามากใน การเรียนการสอนในปัจจุบัน ปัญหาสำคัญที่โรงเรียนส่วนใหญ่ประสบอยู่ขณะนี้ก็คือ มีจำนวน นักเรียนที่มากเกินไปใน 1 ห้องเรียน ขณะเดียวกันทักษะการพูดนั้นก็เป็นที่ทักษะส่งสารซึ่งไม่เอื้อ ต่อการเรียนการสอนตลอดจนการวัดและการประเมินผลเท่ากับทักษะการฟังหรือการอ่านซึ่งเป็น

การรับสาร ดังนั้นแม้ทักษะการพูดจะได้รับการเน้นว่าเป็นทักษะสำคัญ แต่ในทางปฏิบัติ การเรียนการสอน การฝึกฝนและการวัดและประเมินผลก็ยังคงไม่ได้รับการเน้นเท่าที่ควร (วาสนา โกวิทยา 2525:175) อีกประการหนึ่งก็คือในการเรียนการสอนที่ผ่านมานั้นครูส่วนใหญ่จะเน้นการสอนไวยากรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มุ่งเตรียมนักเรียนให้เรียนเพื่อสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ ทำให้การประเมินผลของการพูดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนนั้น จึงมักถูกเน้นหนักไปในด้านความถูกต้องของการใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ด้วยเช่นกัน ดังที่ คูสิวรัตน์ ภทรานนท์ (2532:59) ได้กล่าวสรุปถึงปัญหาสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนทักษะการพูดไม่ประสบผลสำเร็จว่า " ปัญหาสำคัญที่ทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับที่ต่ำมากที่สุดคือ ในการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูโดยทั่วไปมักเน้นการประเมินผลด้านเนื้อหาของภาษาโดยเน้นไวยากรณ์มากเกินไป " ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ เบทซี ลี แฮ็ดเดน (Betsy Lee Hadden 1991:18) เรื่องการเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารของนักเรียนชาวจีนในชั้นเรียนการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองระดับสูง ตามการรับรู้ของครูและผู้ที่ไม่ใช่ครู โดยพบว่า ครูสอนภาษาเน้นประเมินผลความสามารถของนักเรียนอย่างพิถีพิถันเพราะทุกองค์ประกอบโดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษาศาสตร์ ในขณะที่ผู้ที่ไม่ใช่ครูจะยอมรับข้อบกพร่องทางด้านความสามารถทางภาษาศาสตร์ของนักเรียนมากกว่า

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปมากทั้งในด้านแนวคิด หลักสูตร ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน มีการว่าจ้างและรับครูอาสาสมัครจากองค์กรต่างๆซึ่งเป็นเจ้าของภาษา เช่น อาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา (United States Peace Corps) หรือ อาสาสมัครจากโครงการ World Teach ของอังกฤษให้เข้ามาทำการสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาโดยตรง ซึ่งจะช่วยให้ได้เพิ่มพูนโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนจากสถานการณ์จริงยิ่งขึ้น แต่ในด้านการเรียนการสอนนั้น แม้ว่าทั้งครูสอนภาษาอังกฤษชาวไทยและครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาจะมีจุดมุ่งหมายที่คล้ายคลึงกันและเข้าไปในทางเดียวกันตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารคือต้องการให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางการสื่อสาร แต่ก็ย่อมจะมีรายละเอียดในแนวคิด เทคนิค และวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับ

การเรียนการสอนภาษาและภูมิหลังที่แตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ การดำเนินชีวิตและประสบการณ์ในการสอนภาษา ประกอบกับความเป็นเจ้าของภาษานั้นๆเองที่สามารถเข้าใจและใช้ภาษาได้ดีกว่าครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา สิ่งเหล่านี้อาจเป็นผลให้กระบวนการเรียนการสอนของครูภาษาอังกฤษ ที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นมีความแตกต่างกันซึ่งก็รวมทั้งการประเมินผล ที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนนั้นก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประเมินผลด้านการพูด เพราะการพูดนั้น เป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้ครูสอนภาษาและนักเรียนติดต่อสื่อสารกันได้มากที่สุด

ได้มีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบการประเมินผลทางการพูดระหว่างครูสอนภาษาที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาและผู้ที่ไม่ใช่ครูไว้ เช่น เบทซี ลี แฮ็คเคน (Betsy Lee Hadden 1984:3309-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารของนักเรียนชาวจีนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองระดับสูงตามการรับรู้ของครูและผู้ที่ไม่ใช่ครู วิกกี เบรย์ แกลโลเวย์ (Vicki Bray Galloway 1978:7255-A) ได้วิเคราะห์การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดในภาษาสเปน ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา และ เจอรัลด์ ลุยส์ เออร์วิน (Gerard Lewis Ervin 1978:6579-A) ที่ทำการศึกษาวิจัยถึงการใช้และการยอมรับกลวิธีในการสื่อสารด้วยภาษาเป้าหมายของนักศึกษาชาวอเมริกันที่เรียนภาษาฝรั่งเศส ซึ่งผลการวิจัยทั้งหมดก็เป็นไปในแนวเดียวกันคือ พบว่า ครูสอนภาษาซึ่งเป็นเจ้าของภาษานั้นจะสนใจฟังข้อมูลที่นักเรียนต้องการสื่อสารเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่ไม่ใช่ครู ในขณะที่ครูสอนภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามักจะเน้นที่ความถูกต้องทางไวยากรณ์ในการพูดของนักเรียน และจะประเมินผลการพูดของนักเรียนในแง่ของระดับของบทเรียน หรือเนื้อหาที่ได้เรียนไปมากกว่าที่จะคำนึงถึงเนื้อหาของข้อมูลที่สื่อสาร

ประเทศไทยนั้นที่ผ่านมายังไม่ปรากฏว่ามีการศึกษาเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาซึ่งก็ได้แก่ครูภาษาไทยชาวไทย เท่าที่ทำการวิจัยกันอยู่นั้นส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในด้านต่างๆ เช่น กาญจนา จงอุตสาห์ (2531:58-63) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2532:61-74) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใจหมั่น ต้น (2532:ก.) ได้

ศึกษาวิธีการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยระดับอุดมศึกษา ในด้านวิธีสอนทักษะการพูด รัตภรณ์ มานพวงศ์ (2529 : 51-59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้อุปกรณ์วีดิทัศน์ตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุฏินทิวทธารามวิทยาคม นิตยา ประพศติกิจ (2526 :102) ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกพูดประโยค

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาและเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้อังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูงและต่ำ ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา เพื่อนำผลจากการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประเมินผลด้านการพูดซึ่งยังคงเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งของครูสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้อังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูง ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา
3. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้อังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดต่ำ ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา

สมมติฐานการวิจัย

จากผลการวิจัยของ วิกกี เบรย์ แกลโลเวย์ (Vicki Bray Galloway 1977: 7255-A - 7256-A) เรื่อง " การวิเคราะห์การประเมินผลความสามารถทางการพูดภาษาสเปนของนักเรียนในมหาวิทยาลัยเซาธ์แคโรไลนา " นั้น ผลการวิจัย พบว่า ผู้ประเมินผลที่เป็นเจ้าของภาษานั้นจะตัดสินการพูดในแง่ของข้อมูลและเนื้อหาที่นักเรียนนำเสนอ ในขณะที่ผู้ประเมินผลที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นจะเน้นการประเมินผลไปที่ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา หรือระดับผลสัมฤทธิ์ของความถูกต้องทางไวยากรณ์

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยเป็นดังนี้คือ

1. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาแตกต่างกัน
2. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูง ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาแตกต่างกัน
3. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดต่ำ ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ก) ครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาซึ่งอาสาสมัครทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาซึ่งทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และ ข) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533)

2. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมิได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการซึ่งอาจมีอิทธิพล

ต่อความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนซึ่งได้แก่ เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม ของกลุ่มตัวอย่างประชากร

3. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ และประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อสื่อสารความเข้าใจกับผู้อื่นตามองค์ประกอบทั้ง 5 ด้านดังนี้ คือ การออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา (Structural Accuracy) และ ผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำ (Task Achievement) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ซึ่งหมายถึงทั้งความสามารถทางด้านการใช้คำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-Verbal)

การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด หมายถึง การพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความสามารถในการออกเสียงการใช้คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการพูด ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษาของคำพูด และผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำ ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โดยครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและครูภาษาไทยที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในปีการศึกษา 2534

ครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา หมายถึง อาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา (United States Peace Corps) ซึ่งกำลังทำการช่วยสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในภาคปลายปีการศึกษา 2534

ครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา หมายถึง ครูสอนภาษาอังกฤษชาวไทยที่
กำลังทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียง
เหนือ ซึ่งประกอบไปด้วยเขตการศึกษา 9 , 10 และ 11 ในภาคปลาย ปีการศึกษา
2534

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการ
เรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 ใน
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ครูสอนภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงเกณฑ์การประเมินผล
ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อช่วยให้ครูสอนภาษาอังกฤษได้ทราบถึงความรู้พื้นฐาน พฤติกรรมทางการพูด
ของนักเรียน และเพื่อทราบว่า การเรียนการสอนนั้นบรรลุจุดประสงค์หรือไม่จากการประเมิน
ผลที่แตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงและจัดการสอนได้เหมาะสมกับนักเรียนและมี
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย